

1 Șuruburi

– Te-ai născut într-o cutie! mi-a aruncat în față Alessia, o colegă de clasă, furioasă că nu o lăsasem să treacă în fața mea, la coada de la cantină.

M-am prefăcut că nu o aud.

A continuat să-mi râdă în nas.

– Doar roboții se nasc în cutii de metal! Mama ta e un robot! De ce mănânci cu noi? Roboții se hrănesc cu șuruburi.

N-a apucat să-și miște sacadat mâinile, precum un robot, decât de două ori.

Am împins-o și a căzut peste un alt coleg, care mergea spre mese cu tava plină.

M-am bucurat să o văd cu spaghetetele în cap și cu sosul roșu scurgându-i-se pe față.

A căzut destul sos și pe gresia verde marin.

Îmi trece prin cap că roșul și verdele sunt culori complementare și că, într-un fel, este bine că le-am adus împreună.

Tata a fost de altă părere.

– Monica, nu înțeleg, de ce ai împins-o pe Alessia? mi-a zis tata când a venit de la muncă.

De fiecare dată când se supără, sprâncenele lui negre și puțin ciufulite i se unesc și coboară spre nas.

De data asta erau periculos de coborâte.

Asta m-a supărat și mai mult.

Nu eram vinovată!

– Mi-a zis că m-am născut într-o cutie de metal, că mama e un robot! am strigat eu. Nu-mi pare rău că am împins-o!

Sprâncenele tatei s-au rupt dintr-odată.

– Tati... nu are dreptate, nu-i așa? Tati...

Ochii îi erau umezi.

2 Sateliții

Părinții mei m-au pregătit treptat.

Cred că aveam trei ani când am înțeles că mai am și o altă mamă, cea care mă născuse.

Și un alt tată.

Am învățat atunci și un cuvânt nou: ADOPTATĂ.

La început, nu a însemnat mare lucru.

Cei care mă adoptaseră erau părinții mei, doar pe ei îi cunoșteam, și-i iubeam până la sateliții pe care-i vedeam noaptea străbătând cerul.

Nu doream să-i iubesc până la stele.

Erau prea departe de mine.

Dacă trimiteam iubirea mea până la ele și nu se mai întorcea?

Sateliții sunt cei mai buni. Transmit pe pământ tot felul de informații, știam de la tata, iar iubirea mea s-ar fi întors. Și nici nu mă temeam că ar putea ajunge și la alți oameni. Aveam foarte multă.

Totuși, treptat, pe măsură ce am crescut, am început să-mi imaginez cum arată mama care mă născuse, să-mi imaginez că vorbesc cu ea, că o îmbrățișez...

Însă nu puteam să-i spun TE IUBESC.

De fiecare dată când ajungeam aici, mă opream.

Mă bântuia o întrebare.

Mă iubise și ea?

Iar dacă mă iubise, de ce nu mă ținuse lângă ea și lângă tata?

„Părinții tăi te-au iubit foarte mult, însă erau prea tineri și nu puteau să aibă grijă de tine”, mi-au explicat mama și tata.

Puteam să înțeleg asta, dar tot aveam nevoie să știu dacă m-a iubit.

3 Cutia

Tata și-a dres glasul și mi-a luat mâinile în palmele lui mari și aspre de pompier.

– Monica, voiam să-ți spunem mai târziu. În locul unde stau pompierii din orașul nostru este o cutie micuță, din metal.

Mi s-a pus un nod în gât.

Sau poate era un șurub?

– Este o cutiuță în care temperatura este aceeași tot timpul, adică este calduș, aer curat, o salteluță moale...

Șurubul ajunsese în stomac.

Oare mi se vor desface brațele și picioarele dacă înghit toate șuruburile care mă țin?

Vor mai ști să mă facă la loc?

– Mama... mama mea a fost un robot?

Vocea mea avea un hârâit metalic în ea.

– Nu, draga mea, m-a tras tata lângă pieptul lui.

Știam cum îi sună inima de obicei.

Când îmi citește povești și mă ține în brațe, îmi place să o ascult.

Acum bătea altfel.